

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2-16r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Furman

Protokolant: Urszula Grzanka, Małgorzata Kozłowska, Marlena Sobotka, Izabela Nowak, Agnieszka Kot, Agata Chruścińska

Prokurator: Anna Sieradzka-Kośla, Michał Krupa, Dariusz Tałałaj, Jakub Ciborski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 listopada 2015r., 15 grudnia 2015r., 1 marca 2016r. 29 sierpnia 2016r.,

sprawy

S. M., s. M. i J., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 18 sierpnia 2003 r. w W. włamał się do samochodu marki D. (...) nr rej. (...) poprzez wybicie szyby w prawych przednich drzwiach pojazdu, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia z jego wnętrza panel radioodtwarzacza marki P. o wartości 400 złotych, powodując tym samym straty o łącznej wartości 700 złotych na szkodę Bank (...), przy czym czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. w dniu 22 sierpnia 2003 r. w W. włamał się do samochodu R. (...) nr rej. (...) poprzez wybicie szyby w drzwiach od strony kierowcy, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia z wnętrza pojazdu radioodtwarzacz marki P. o wartości 700 złotych, czym spowodował straty o łącznej wartości 1232 złotych na szkodę E. P., przy czym czyn ten popełnił w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka:

I. Oskarżonego **S. M.** w ramach zarzucanych mu czynów uznaje za winnego tego, że:

a. w dniu 18 sierpnia 2003 r. w W. włamał się do samochodu marki D. (...) nr rej. (...) poprzez wybicie szyby w prawych przednich drzwiach pojazdu, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia z jego wnętrza panel radioodtwarzacza marki P. o wartości 400 złotych, powodując tym samym straty o łącznej wartości 700 złotych na szkodę Bank (...), przy czym czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne co stanowi występki z **art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazuje go;**

b. w dniu 22 sierpnia 2003 r. w W. włamał się do samochodu R. (...) nr rej. (...) poprzez wybicie szyby w drzwiach od strony kierowcy, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia z wnętrza pojazdu radioodtwarzacz marki P. o wartości 700

złotych, czym spowodował straty o łącznej wartości 1232 złotych na szkodę E. P., przy czym czyn ten popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne co stanowi występki z **art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na tej samej podstawie skazuje go;**

oraz przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu za oba czyny karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 26.08.2003 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. B. O. kwotę 3960 (trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

IV. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania w całości, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 133/10

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego Sąd ustalił, co następuje:

W dniu Dnia 18 sierpnia 2003 roku S. M. podszedł do zaparkowanego przy ul. (...) samochodu marki D. (...) nr rej. (...) K w W., wybił przednia szybę od strony pasażera i zabrał panel radioodtwarzacza firmy (...), czym spowodował straty o łącznej wysokości 700 zł. (wartość panela – 400zł, koszty szyby- 300zł.)

W dniu 22 sierpnia 2003 roku S. M. podjechał w pobliże tego miejsca przyjechał swoim samochodem marki F. (...) na parking przy sklepie (...), przy al. (...) w W.. Po opuszczeniu pojazdu przeszedł do zaparkowanego samochodu marki R. (...) nr rej. (...) i po wybiciu szyby w drzwiach przednich po stronie kierowcy, dokonał kradzieży panela radia samochodowego, czym spowodował straty o łącznej wartości 1232 złotych na szkodę E. P. (radio marki P. o wartości 700 złotych, koszt wymiany szyby-531,74 złotych). W tym czasie w swoim biurze znajdującym się na pierwszym piętrze w budynku przy ul. (...) w W. przebywał M. S. (2), który słysząc charakterystyczny warkot silnika samochodu marki F. (...) i huk wybijanej szyby, wyrzwał przez uchylone okno i zobaczył mężczyznę, wzrostu około 180 cm, szczupłej budowy ciała, którego górna połowa ciała znajdowała się wewnątrz pojazdu marki R. (...). Mężczyzna przechylając się przez okno w drzwiach kierowcy wyrwał z kokpitu panel radioodtwarzacza. Następnie świadek zobaczył, jak mężczyzna ten wsiada do samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) i odjeżdża się z miejsca zdarzenia.

W toku postępowania ustalono, że samochód marki F. (...) o nr rej. (...) od dnia 8 sierpnia 2003 roku stanowi własność S. M..

W następstwie tych ustaleń dokonano przeszukania mieszkania zajmowanego przez S. M., gdzie zabezpieczono dwa komplety kluczyków samochodowych. Wówczas funkcjonariusze: P. J. i sierż. sztab. M. W. udali się wraz z S. M. do wskazanego przez niego F. (...) gdzie okazało się, że kluczyki nie pochodzą od tego pojazdu. Następnie funkcjonariusze udali się wraz z oskarżonym do wcześniej spostrzeżonego auta marki F. (...) nr rej. (...). I dopiero wtedy, zabezpieczonymi w mieszkaniu S.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

zeznań świadków: E. P. (k. 1-2v, 160, 663-664), M. S. (2) (k. 40-41, 160, 646, 1264-1265), P. L. (k. 60-60v, 224-225, 646-647), K. Ś. (k. 6-8v, 256-257, 664), P. J. (k. 333-334, 665-666, 1098-1103), A. Z. (córki k. 681-682), A. Z. (byłej żony k. 732-733, 1159-1160); częściowo wyjaśnień oskarżonego S. M. (k. 44-45, 50-51, 99-100); oraz protokołów

ogłędzin (k. 8, 21-22), protokołu przeszukania mieszkania oskarżonego przy ul. (...) (k. 11-13), protokołu przeszukania i oględzin samochodu F. (...) (k. 15-17), protokołu zatrzymania osoby (k. 28), protokołu zatrzymania rzeczy w raz z zapisami z monitoringu (k. 23-24, 26-28, 30-31), dokumentów dot. sprzedaży pojazdu S. M. (k. 62-63), protokołów zatrzymania rzeczy (k. 23-24, 26-27, 30-31), opinii z przeprowadzonych badań zapisów wizualnych (k. 507-510), dokumentacji fotograficznej (k. 512), - pisma z US dot. T. Z. (1) (k.1204-1207), zaświadczenia z Wydziału (...) dla dzielnicy B. dot. T. Z. (1) (k. k. 1211), odpisu aktu zgonu T. Z. (1) (k.335) oraz pozostałych dokumentów ujawnionych na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2016r.

Oskarżony S. M. przesłuchiwany trzykrotnie w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia obu zarzucanych mu czynów i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień Stwierdził, że był pod wpływem alkoholu i nie pamięta dokładnie jak było (k. 44-45, k. 50-51 k. 99-100).

Na rozprawie w dniu 21 września 2007r (143 – 144) zaprzeczył aby był sprawcą czynu 1, był przekonany, że włamał się do samochodu marki R. (...). Pamiętał, że wówczas pokrzywdzona zgłosiła fakt kradzieży radia. W czasie tego przesłuchania nie wskazał przyczyn zmiany uprzednio składanych wyjaśnień.

Przesłuchany po raz kolejny w dniu 23 września 2008r. (k.258), nie przyznał się do obu czynów i stwierdził, że w tamtym czasie samochód przekazał T. Z. (1) celem wykonania naprawy. Wyjaśnienia te złożył już po odtworzeniu w jego obecności zapisu z monitoringu, na którym nie można rozpoznać twarzy sprawcy. Charakterystyczne jest to, że nie wskazał na czym polegały owe naprawy których miał dokonywać T. Z. (1)

Z kolei na rozprawie w dniu 12 lipca 2012r. (k.645) podał, że wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego, w których przyznawał się do obu czynów, zostały złożone pod wpływem nacisku ze strony policji. Oskarżony nie powiedział na czym polegały te naciski i dlaczego pomimo, że był już wcześniej przesłuchiwany przez Sąd, a w postępowaniu przygotowawczym przez prokuratora (k.50-51), nie zasygnalizował tej sytuacji.

W toku niniejszego postępowania oskarżony prawidłowo zawiadomiony nie stawiał się na rozprawy i nie skorzystał z możliwości realizacji przysługującego mu prawa do obrony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w zakresie w jakim przyznał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw. W świetle ujawnionych dowodów, wyjaśnienia oskarżonego, składane w czasie rozpraw sądowych, w których zaprzecza, aby dopuścił się zarzucanych mu czynów i wskazuje, to T. Z. (1) dysponował w tym czasie jego samochodem jawią się jako niewiarygodne.

Przede wszystkim relacjom oskarżonego przeczą w pełni wiarygodne zeznania P. J. – funkcjonariusza Policji i M. S. (2) – bezpośredniego świadka jednego ze zdarzeń.

P. J. złożył relacje z czynności podejmowanych w celu wykrycia sprawcy. Potwierdził z treści notatki służbowej (k.9, 10) z której wynika, że oskarżony początkowo wskazał inne auto niż to od którego pochodziły zabezpieczone w jego mieszkaniu kluczyki i dopiero gdy funkcjonariusze podeszli do innego wcześniej zauważonego pojazdu udało się go otworzyć i uruchomić, a w wyniku przeszukania odnaleziono między innymi dowód osobisty oskarżonego i dowód rejestracyjny auta.

Realizując zalecenia Sądu Odwoławczego, na rozprawie w dniu 13 listopada 2015r. (k. 1097- 1104), otworzono w obecności świadka P. J. płyty CD z zapisem z monitoringu z dnia 18 sierpnia 2003r. i 22 sierpnia 2003 r. oraz okazano świadkowi dokumentację fotograficzną dołączoną do opinii z przeprowadzonych badań wizualnych (k. 512). Ustosunkowując się do rozbieżności pomiędzy zapisami w notatce służbowej sporządzonej po odtworzeniu zapisu z monitoringu w pomieszczeniach ochrony (k.9), a faktyczną treścią zapisu ujawnioną na rozprawie, świadek zeznał, że spodnie które widoczne są na zapisie z monitoringu określił jako krótkie, gdyż w jego przekonaniu tak nazywają się spodnie sięgające za kolana.

Stwierdził także, że na odtworzonym zapisie widoczna jest osoba wysiadająca z F. (...) i poruszająca się pomiędzy zaparkowanymi samochodami

Nadto świadek wyjaśnił na jakiej podstawie udało mu się, po dokonaniu przeglądu zapisów z monitoringu w pomieszczeniu ochrony, określić wiek, wzrost i budowę ciała osoby zarejestrowanej na ww. zapisie.

Potwierdził, że odtworzony w pomieszczeniach ochrony zapisy monitoringu był czarno- biały nie wykluczył jednak, że widoczne były "jakieś przebłyski koloru" co pozwoliło mu na określenie kolorów pojazdów.

Nie wykluczył, że nr rej. pojazdów do których dokonano włamań znane były mu już zanim przyjechał na miejsce zdarzenia.

Rozbieżność pomiędzy treścią notatki, a faktyczną treścią zapisu na płytach CD wyjaśnił złą jakością nagrania odtworzonego na rozprawie i stwierdził, że zapis, który przeglądał u pracownika ochrony w D. był prawdopodobnie dużo lepszej jakości.

Do istoty sprawy należy to, że notatka została sporządzona na bazie zapisów na dysku twardym komputera, odtworzonych w pomieszczeniu ochrony i nie stanowi protokołu oględzin płyt CD, na które skopiowano zarejestrowany zapis z monitoringu z dnia 18 sierpnia 2013r. i 22 sierpnia 2003r. W takiej sytuacji oczywiste jest, że jakość zapisów odtworzonych w pomieszczeniu ochrony i jakość zapisów skopiowanych na płytę może różnić się w sposób zasadniczy. W świetle takich twierdzeń, zeznania świadka w których podał, że zapis w pomieszczeniu ochrony był dużo lepszej jakości są w pełni wiarygodne, co jednocześnie wskazuje na przyczynę powstałych rozbieżności.

M. S. (2) z okien swojego biura widział przebieg zdarzenia z dnia 22 sierpnia 2003 r. Jego zeznania są spójne, logiczne, konsekwentne i nie budzą żadnych wątpliwości.

Pokrzywdzone K. Ś. i E. P. potwierdziły fakt dokonania włamań oraz kradzieży z samochodów i obie zeznały, że pojazdy pozostawiły zamknięte na zamki fabryczne i zabezpieczone alarmem . Opis sytuacji przedstawiony przez świadków jest spójny, konsekwentny i znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Z zeznań obojga świadków wynika jednoznacznie, że samochody były zamknięte, a wtargnięcie oskarżonego do ich wnętrza celem dokonania kradzieży wymagało zbitcia szyby.

Nadto K. Ś. wskazała, że była tylko użytkownikiem samochodu D. (...), a właścicielem był bank (...).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka P. L., który w dniu 8 sierpnia 2003 sprzedał swój samochód marki F. (...) nr rej. (...) S. M., co znajduje potwierdzenie w treści umowy kupna sprzedaży.

Zeznania A. Z., córki T. Z. (1), nic nie wniosły do sprawy. Stwierdziła, że gdy wraz z matką wyprowadziła się od ojca, była jeszcze dzieckiem i nigdy nie nawiązała z ojcem bliższych relacji. Nie było jej nic wiadomo aby ojciec pracował w warsztacie samochodowym, wiedziała, że był introligatorem.

A. Z. – była żona T. Z. (1), zeznała, że ok. 2003 rozwiódła się z mężem. Już wcześniej w 2002 r wyprowadziła się z lokalu zajmowanego wspólnie z T. Z. (1). Potem zamieszkiwała w pobliżu i widywała byłego męża przelotnie. Po okazaniu jej fotografii z k. 512 zeznała, że nie jest w stanie powiedzieć czy osoba na fotografiach pod względem postury, wyglądu, wzrostu i wagi odpowiada wizerunkowi T. Z. (1) z ostatniego okresu ich kontaktów. Wzrost męża określiła na 176-178 cm. Stwierdziła, że były mąż zawsze był bardzo szczupły, powiedziała, że umiał reperować samochody, ale nie na poziomie mechanika. Jego umiejętności określiła na poziomie „średnim plus”. Wiedziała, że były mąż prowadził działalność gospodarczą, była to introligatornia.

W ocenie Sądu zeznania świadka zasługują na wiarę. Świadek jako żona T. Z. (1) musiała mieć wiedzę dotyczącą opisanych przez siebie okoliczności.

W toku postępowania ustalono ponad wszelką wątpliwość, że T. Z. (1) nigdy nie prowadził warsztatu samochodowego, nie trudnił się zawodowo naprawą samochodów, a jego była żona A. Z. oceniła, że jego umiejętności w tym zakresie były na poziomie „średnim plus”

Znajduje to pełne odzwierciedlenie w dokumentach w postaci pisma z US dot. T. Z. (1) (k.1204-1207) oraz Zaświadczenia z Wydziału (...) dla dzielnicy B. dot. T. Z. (1) (k. 1211).

Wyjaśnienia oskarżonego składane kilkakrotnie w toku postępowania cechuje niedająca się w sposób racjonalny wytłumaczyć zmienność, co sprawia że jawią się jako niespójne i niekonsekwentne, a tym samym niewiarygodne.

Ewolucja wersji oskarżonego podawanych w toku kolejnych rozpraw, jego brak konsekwencji, niewiarygodne tłumaczenia przyczyn odwołania wcześniejszego przyznania się, sprawia, że wyjaśnienia składane w postępowaniu sądowym stały się całkowicie nieprzydatne do rekonstrukcji stanu faktycznego.

Jednocześnie wyjaśnienia w których przyznawał się do obu czynów w korelacji z innymi dowodami, a przede wszystkim obecność jego pojazdu na miejscu obu wydarzeń oraz to, że widoczny na zarejestrowanym zapisie monitoringu i zapamiętany przez świadka M. S. (2), wygląd osoby dokonującej włamań zbliżony jest do wyglądu S. M. (vide protokół przesłuchania – k.44) przekonało ostatecznie Sąd, że jest on sprawcą obu zarzucanych mu czynów.

Zdaniem Sądu znajdująca się w aktach sprawy opinia sądowo psychiatryczna jest jasna pełna i logiczna, co czyni ją w pełni wartościowym dowodem w sprawie.

Z uwagi na złą jakość zabezpieczonych nagrań z monitoringów, w postępowaniu dopuszczono dowód z w postaci opinii wydanej na podstawie przeprowadzonych badań zapisów wizualnych (k. k.506-512). We wnioskach końcowych biegli wykazali, że nie jest możliwe polepszenie jakości nagrań z monitoringu z dostarczonych do badań dwóch płyt CD. Możliwe okazało się wykonanie dokumentacji fotograficznej z wyselekcjonowanych klatek, na których zarejestrowany został przebieg zdarzeń. Wykonana dokumentacja fotograficzna poddana została obróbce graficznej polegającej na podniesieniu kontrastu zdjęć. Z uwagi na bardzo niską jakość nagrań (małą rozdzielczość), zbyt dużą odległość zarejestrowanej postaci od urządzenia rejestrującego, a także niespełnienie wymagań normy określającej wielkość zarejestrowanej postaci nie było możliwe wykonanie jej czytelnego wizerunku pozwalającego na rozpoznanie, a tym bardziej identyfikację.

Sąd nie kwestionuje prawidłowości przeprowadzonych na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2013r (k.745) oględzin płyt CD zawierających zapis z monitoringu z dni 18 i 22 sierpnia 2003r, ale dopiero odtworzenie i bezpośrednie zapoznanie się materiałami zarejestrowanym na płytach daje obraz jakości nagrania i możliwości dokonania na podstawie tego zapisu spostrzeżeń dotyczących wyglądu sprawcy i sposobu jego poruszania się po parkingu.,

Swoim zachowaniem oskarżony wypełnił znamiona czynu określone w art. 279 § 1 k.k. S. M. po uprzednim wybicciu szyb, dokonał zaboru cudzego mienia ruchomego w celu przywłaszczenia w postaci dwóch radioodtwarzaczy z wnętrza zamkniętych i zabezpieczonych urządzeniem elektronicznym (alarmem) pojazdów.

Ustalenia faktyczne prowadzi wprost do wniosku, że S. M. w dniu 18 sierpnia 2003 r. w W. włamał się do samochodu marki D. (...) nr rej. (...) poprzez wybiccie szyby w prawych przednich drzwiach pojazdu, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia z jego wnętrza panel radioodtwarzacza marki P. o wartości 400 złotych, powodując tym samym straty o łącznej wartości 700 złotych na szkodę Bank (...), a w dniu **22 sierpnia 2003 r.** w W. włamał się do samochodu R. (...) nr rej. (...) poprzez wybiccie szyby w drzwiach od strony kierowcy, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia z wnętrza pojazdu radioodtwarzacz marki P. o wartości 700 złotych, czym spowodował straty o łącznej wartości 1232 złotych na szkodę E. P..

Nadto S. M. wyrokiem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 7 listopada 2002 roku w sprawie sygn. akt V K 1646/02 został skazany na karę jednego roku pozbawienia wolności za czyn z art. 279 § 1 k.k. Na poczet orzeczonej kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25.03 do 7.11.2002.

(k. 107-109). Oznacza to, że S. M. przypisanych mu czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa zdefiniowanych w art. 64 § 1 k.k., tj. przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne.

Ustalenia faktyczne wskazują, że oskarżony w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności popełnił dwa przestępstwa zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw, co oznacza, że zostały spełnione przesłanki przewidziane w art. 91 § 1 k.k..

Działanie w warunkach recydywy oraz ciągu przestępstw sprawia, że wymierzenie oskarżonemu surowej kary jest całkowicie uprawnione.

Orzeczone kary dwóch lat pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Jako okoliczności obciążające Sąd potraktował uprzednią karalność oskarżonego a przede wszystkim to, że czynów dopuścił się w okresie próby i odpowiada w warunkach powrotu do przestępstwa. Do okoliczności łagodzących sąd zaliczył to, że wartość skradzionego mienia, nie była znaczna.

Sąd nie dopatrywał się przesłanek uzasadniających warunkowe zawieszenia wykonania kary. Wielokrotna uprzednia karalność oskarżonego nie stwarza podstaw do uznania, że kara taka będzie wystarczająca dla osiągnięcia jej celów, a w szczególności zapobiegnie powrotowi sprawcy do przestępstwa. S. M. przed popełnieniem przypisanych mu czynów był uprzednio skazany za przestępstwo przeciwko mieniu na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, pomimo to groźba odbycia kary nie powstrzymała go przed dalszym naruszaniem porządku prawnego. Co więcej oskarżony, już po dacie przypisanych mu w tym postępowaniu czynów, został skazany kolejnymi wyrokami za przestępstwa przeciwko mieniu, co świadczy o jego głębokiej demoralizacji i rażąco lekceważącym stosunku do obowiązujących norm prawnych.

W takich warunkach Sąd doszedł do przekonania, że tylko kara pozbawienia wolności skłoni oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego i zapobiegnie powrotowi do przestępstwa.

Zgodnie z dyspozycją art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 26 sierpnia 2003 roku

O wynagrodzeniu za pomoc prawną udzieloną przez obrońcę ustanowionego z urzędu Sąd orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 14 ust. 2 pkt. 3, § 16 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego z ponoszenia kosztów postępowania, albowiem sytuacja osobista i majątkowa uzasadnia twierdzenie, że uiszczeni ich byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji.